

Du skadade min arm

Göteborgs Universitet
Högskolan för Design och Konsthantverk
Konstnärlig masterexamen i Konsthantverk inriktning Smyckekonst
Karin Ridderstolpe 2019
Handledare Dan Tommi Hildén och Magnus Haglund
Tack till Karin Johansson och Katarina Andersson

FÖRSPEL

Bräcklighet

Den fysiska och psykologiska närvaron är en balansakt. Det är spänningen i att vara en mänsklig varelse, människans bräcklighet. Vi är alltid rädda för att falla, alltså balanserar vi.

(Müller-Westermann, I. 2015, s. 67)

Jag ser på min arm och tänker att den är stark. Men jag kan inte längre lyfta hammaren. Jag har drivit på tills det brister. Dragningen till det fysiska är så kraftfull. Kroppen är mitt käraste redskap och jag har använt det till fullo.

Mitt arbete börjar här.

Symbios

“Samliv mellan organismer av olika slag till nytta för båda.” (NE, 2019)

Jag driver upp plåten. Jag blir ett med slagen och materialet. Jag ser hur metallen formar sig efter min hammare. Hammaren som förlängning av min kropp. Jag går in i rytmen och smälter samman med mitt arbete. Jag blir tidlös, konturlös, upplöst med rummet. Jag gräver mig in i processen. Smider form efter form som alla hör samman. Det är ett sökande i material som inte verkar ha något slut. Jag får fatt om arbetet via hammarens stadiga rörelse. Med egen kraft upptäcker jag metallen och dess kapacitet.

Min önskan är att få vara här.

INNEHÅLL

FÖRSPEL

- Bräcklighet
- Symbios

INTRO

- Att brista och smälta samman

REPETITIONER

- Hammaren, städet och stigbygeln
- In C
- Elektronegativitet
- Da Capo
- Tiden

TEMPO

- In C
- Maskinen
- Hålkortet
- Ett och noll

RYTM

- Du skadade min arm
- Förlåt mig
- In C

- Loopen

AFFETTO

- Känsla
- 1.44:18:22
- In C
- Tystnad

INTERVALL

- Ögon känsliga för stjärnor
- In C
- Rutnät

IMPROVISATION

- Fågeln i mig flyger vart den vill

OUTRO

- Smide i översättning

INTRO

Mitt arbete handlar om två teman. Om kroppar som brister och att smälta samman. Det finns en antydning till motsättning i mitt arbete. För att smälta samman med sitt material behövs repeterade rörelser. Den sortens arbete som bryter ner kroppar.

Starka människor böjs inte

*De bryts
och brister*

(Tikkanen, M. 1978, s. 48)

Jag har en önskan. Det är en önskan att få arbeta tills svetten bryter fram och kroppen rör sig självmant. Jag trivs så bra i rummet där handen, tanken och materialet blir till ett. Jag vill befinna mig i ett flöde av energi. Jag vill möta ett motstånd som ger vika för min kraft. Jag vill vara i rytmen och rörelsen. Se hur arbetet tar form och växer fram över tid. Jag vill uppleva hur kroppens aktivitet överförs till materialet.

Jag står handfallen med min önskan. Jag har en skadad arm och en plåt i metall. Likt en smed utan hammare ska jag forma mitt ämne.

REPETITIONER

Hammaren, städet och stigbygeln

“Skelettets minsta ben har fått sitt namn efter sin form. Hammaren (malleus), städet (incus) och stigbygeln (stapes). De bildar en benkedja bakom trumhinnan i slutet av den yttre hörselkanalen och överför ljud till innerörat.” (von Hagens, G. 2012, s. 37)

Även en liten hammare kan skapa vibration. Verktygets storlek anpassas med fördel efter det arbete som ska utföras. Mitt arbete rör sig över ytan på en aluminiumplåt.

Hammaren, borsten, synålen och pianot är alla besläktade. Med rörelsekraft träffar de ett material och skapar vibration. En vibration som blir till ljudvågor vi uppfattar med örat, med kroppen. Effekten av rörelsen blir den samma. Det är bara frekvensen som skiljer sig.

“In C” (Riley, T. 1964)

Jag lyssnar på verket från 1964. Det börjar med en enkel ton som liknar hammarslag. Den är rytmisk men lite sökande. Sen fylls kompositionen på med liknande toner. Alla enkla, rytmiska i lätt skiftande variationer. Musiken blir till ett flöde, enkla toner som förhåller sig till varandra och skapar en atmosfär.

Det är mitt språk som talas. Här finns rytmen och kontinuiteten, flödet och koncentrationen. Jag kan den här melodin. Jag vet att den måste pågå för att ha någon betydelse. Jag träffas av tonerna som växer i takt med uppreppningen. Jag förstår i vilken riktning vi går. Jag känner musiken som en puls i takt med min.

Jag går in i materialrummet. Jag plockar ut en plåt i aluminium. Den är 0.5 mm tjock och väger 33 gram. Jag tycker om plåten. Aluminium är oädel, lätt, formbart och ganska dött i sin ursprungsform. Det finns en dragningskraft i det anspråkslösa materialet. Det påminner mig om frihet.

Jag lånar en linjal och märker upp sidorna på den rektangulära plåten. Med ritspenna drar jag linjer med 5 mm avstånd. De bildar ett rutnät. Plåten bländar mig och ögonen blir ansträngda. Med körnaren sätter jag punkter där linjerna möts. Det blir 1421 punkter.

Jag tar med mig plåten till pelarborren. Med 1 mm borr gör jag hål. Jag går över mina linjer som blivit till punkter. Det är samma mönster jag repeterar för fjärde gången. Plåten formar sig under borrens kraft. Den böjer sig uppåt i en båge. Uppreppningen från den lilla borren påverkar plåten i likhet med hammaren. Jag har svårt att pricka rätt mot ytan. Kroppen är koncentrerad och spänd. Det sticker i armen men jag kan inte byta hand. Spaken sitter på höger sida. Jag dras in i maskinljudet. Det är ett stadigt roterande som breder ut sig i rummet.

Timmarna passerar medan jag systematiskt perforerar rad efter rad. Det

lilla borrhuvudet matar sig ner i metallen. Flisorna är så små att de faller bort och försvinner. Materialet har förflyttats, trängts bort av ett hårdare ämne.

Jag ser på min plåt. Hålen sitter lite oregelbundet när jag tittar nära. Det är vackert med de små variationerna. Vid varje hål vet jag att jag har siktat och måttat. I flera steg har jag planerat för att de slutligen ska placeras så regelbundet som möjligt. Min precision är inte exakt. Jag för plåten ifrån mig. På armlängds avstånd upplevs mönstret symmetriskt. Jag får en känsla av att plåten är stum. Den blanka ytan har en kall ton. Trots timmarna liknar den det industriella materialet jag började med.

Elektronegativitet

“En atoms förmåga att attrahera en elektron.” (NE, 2019)

Jag tappar upp ett etsbad med kopparsulfat och bordssalt. Jag sänker plåten i den blå vätskan. Det ryker och bubblar från badet. Transformationen är en våldsam process. Den kemiska bearbetningen fräter på ytskiktet och förändrar sammansättningen. Koppar är ädlare än aluminium. Den ädlare metallen tar elektroner från den oädlare. Atomer strävar alltid efter balans. Kopparsulfat består av positiva kopparjoner. De saknar elektroner för att bilda kopparatomer. I kontakt med aluminium sker överföringen. Jag strör på mer salt för att påskynda förloppet. Jag tar upp min plåt och doppar den i ett vattenbad. Med stekspade skrapar jag bort kopparatomer som lagt sig i ett täckande lager. Under rinnande vatten borstar jag rent alla hål.

Plåten är len och matt. Den är nästan viktlös. Etsbadet har tunnats ut plåten. Förlusten av elektroner har skapat en obalans i ytskiktet. Jag känner hur den vibrerar i min hand.

Da Capo

“Da capo (italienska daccapo ’från början’, av da ’från’ och capo ’huvud’), dakapo, musikterm: från början; anger att hela musikstycket skall repeteras (förkortas D.C.)” (NE, 2019)

Jag för nålen genom de borrade hålen i min plåt. Rad efter rad låter jag stygnen gå. Tråden kräver mitt tålamod. Den är flera meter lång. Jag går över rummet fram och tillbaka. Lintråden suger upp all min koncentration. Den trasslar sig så lätt. Jag håller linan utdragen mellan två lödstationer. Kommer på ett system där jag vet min riktning och har tråden både framför och bakom mig. Det är en prövning i tålamod. Hålens vassa kanter skaver på den tunna tråden. Den spunna linet är i upplösningstillstånd. Det bildas klumpar och sköra ställen. Jag väljer att skarva när den går av. Ju längre tråd desto längre tid tar arbetet. Jag har gått runt i rummet förgäves.

Jag för nålen genom mitten av plåten. Drar i trådändarna tills de är lika långa på varje sida. På så vis spar jag på linet. Det behöver bara färdas genom halva sträckan. Blöter med vatten för att motverka trassel. Jag måste blöta vartannat stygn. Det tar sån tid. Jag ska vara i linet, i rörelsen, i plåten. Observera, ta in, besluta. Jag syr med vänster hand. Den högra får vila. Nålen hittar inte hålet med självklarhet. Min rörelse är för ostadig. Tråden slits ut. Den brister av påfrestningen.

Jag klipper trådar i armlånga mått. Vartannat hål tar jag med vänster arm, vartannat med höger. Tråden går fram och tillbaka genom plåten. Precis när den tar slut går den av. Jag knyter på en ny. Det bildas skarvar med jämna mellanrum. Skarvar som bildar oregelbundna mönster. Arbetet går fort. Likt en pendel som rör sig från höger till vänster. Mellan varje vändpunkt passerar tråden plåten. Kroppen följer med i rörelsen.

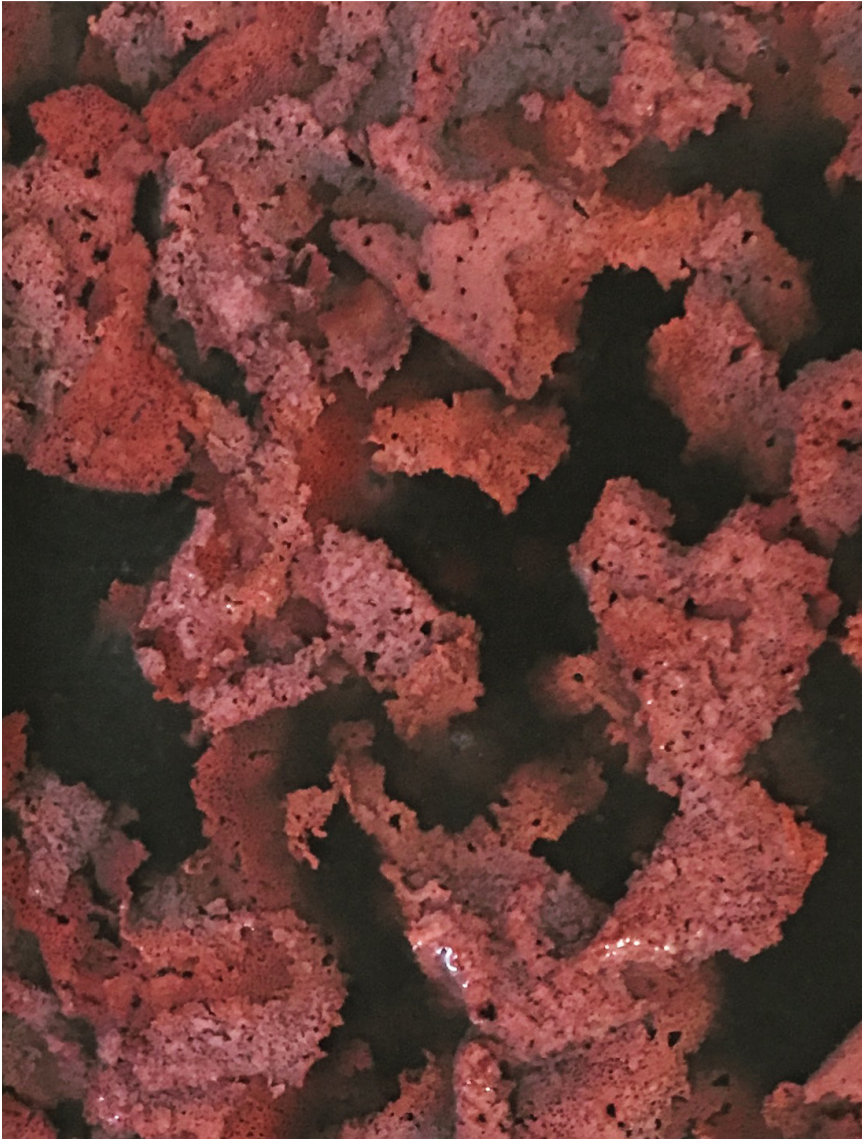
Tiden

Vi skulle kunna mäta tiden med vilken rörelse som helst. Ingen rörelse har större vikt än en annan. Vi skulle kunna mäta tiden med ett löv som faller mot marken. Det är bara mer opraktiskt än solen.
(Ruin, H. 2019)

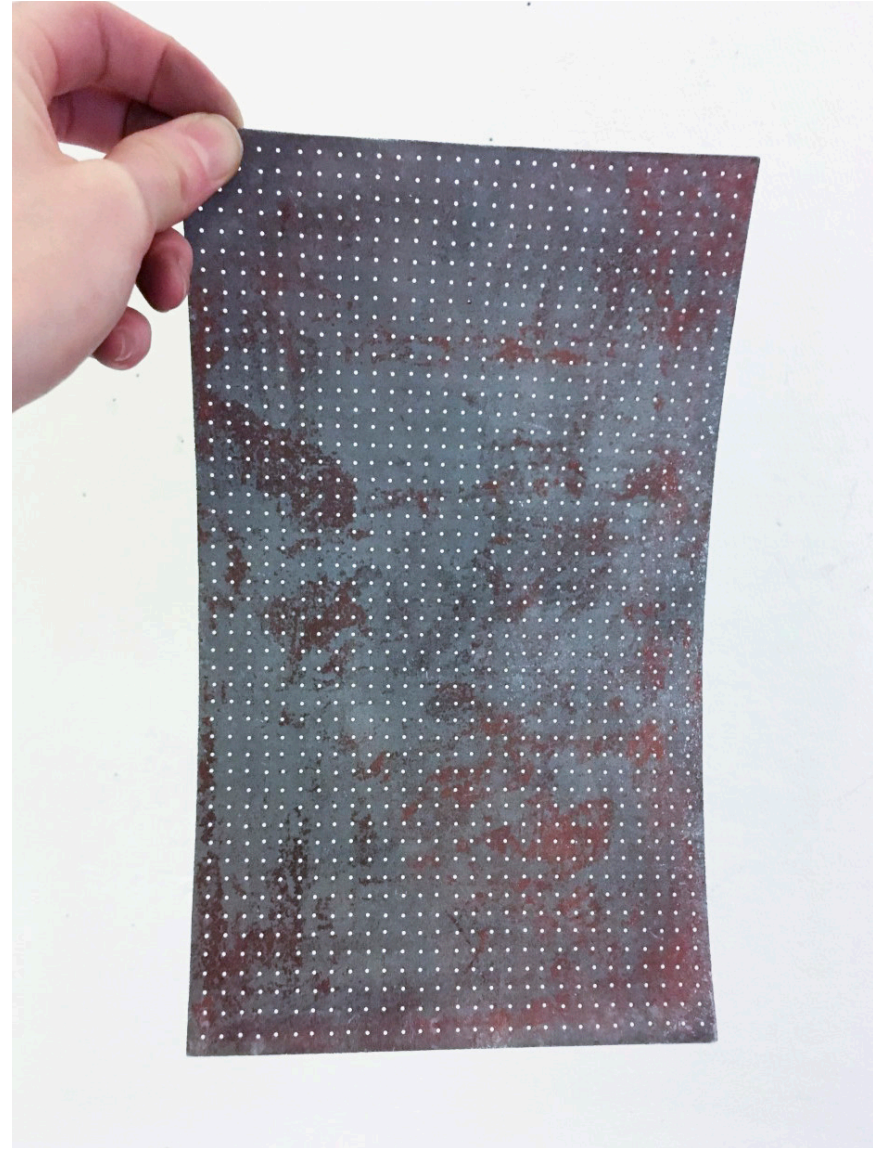
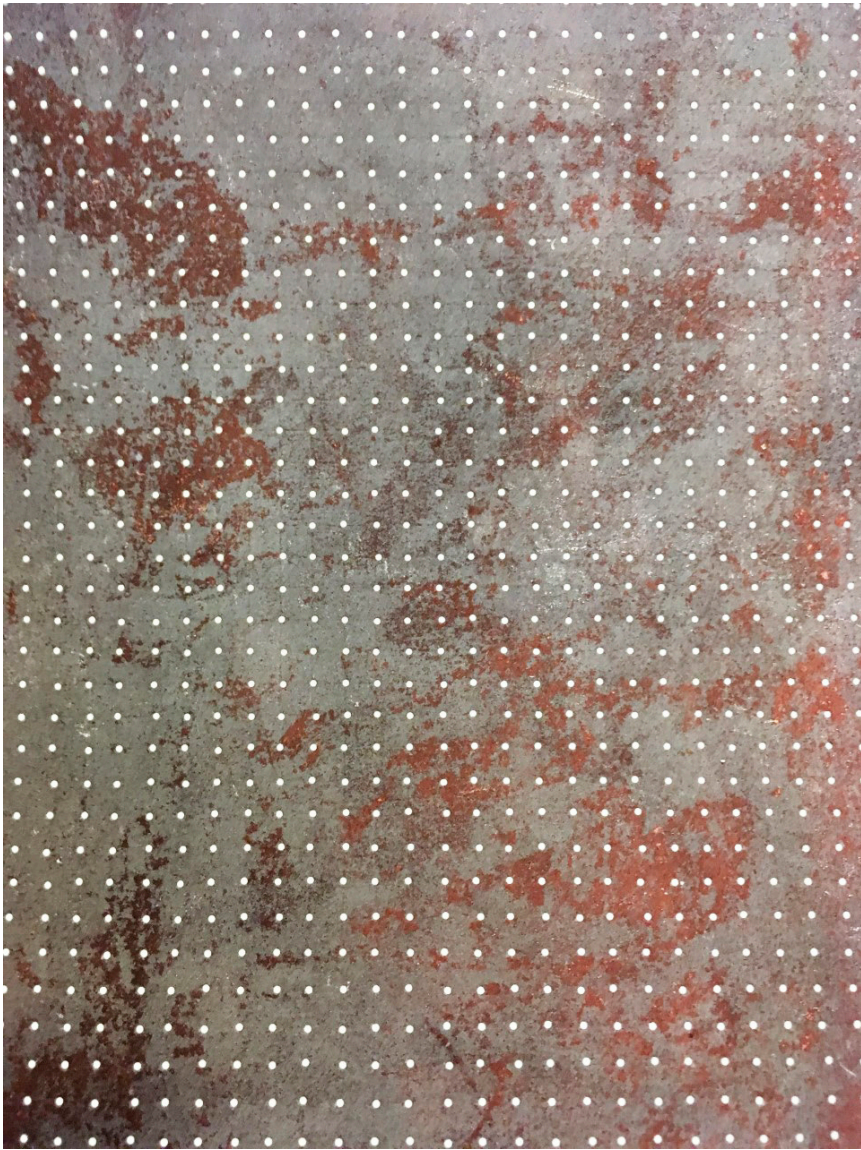
Jag lyssnar på musiken. Det är tid. Jag måste befinna mig i rummet och tiden för att uppfatta den. För att ta in hela stycket behöver jag vara kvar. Jag kan inte gå ifrån eller snabbspola och fortfarande uppleva den.

Mitt arbete rör sig om tid. Min kropp arbetar i materialet. Den upprepar sina rörelser för att bearbeta plåten. Det är tid. Jag har registrerat min rörelse i plåten. Kroppens rörelse har fastnat här. Rörelsen som ett mått för tiden.

När jag tar ett steg tillbaka upplever jag mina plåtar på samma gång. Jag vet inte om jag har lyckats fånga tiden rätt.

TEMPO

“In C”

Jag försöker urskilja vad som fångar mig med tonerna. Jag känner dem som en ström. Musiken är på gränsen till tråkig. Istället blir den fångslande. Precis när tonerna blir monotona ändrar de form. Det sker så inbäddat att jag uppfattar det utan att registrera var eller hur.

Jag spelar musiken långsamt. Jag märker hur melodin börjar skifta, det låter som dubbla toner. Det sker en förökning, förskjutning i strömmen av ljud. Jag föreställer mig att instrumenten har olika tyngd. De börjar samtidigt men följer snart en egen bana. De är sammanbundna men rör sig fritt. Jag tänker att kompositionen får liv.

Det är mitt språk med en extra dimension. Med flera aktörer.

Maskinen

Jag går in i metallverkstan och ställer mig vid borren. Maskinen är imponerande i jämförelse med pelarborrens behändiga storlek. Jag perforerar en aluminiumplåt med 5 mm avstånd mellan hålen. Maskinen är programmerad så att den flyttar sig med ett knapptryck. Jag för ner borren med min armstyrka, intervallet sköts av maskinen. Det är ett samspel, en växelverkan. Med höger hand trycker jag på knappen och med vänster för jag spaken neråt. Jag förflyttar kroppstyngden mellan höger och vänster ben. Jag rör mig rytmiskt mellan knapp och spak. Jag slås av maskinens surrande, knappens mekaniska ljud. Efter en och en halv timme är jag klar. 1938 hål.

Det är en eftergift att låta maskinen jobba. Trots min instats känner jag mig överflödig i sammanhanget. Som att jag står vid sidan av. Jag har en aluminiumplåt med tusentals hål i perfekt jämna rader. Det är så exakt att jag känner mig främmande. Maskinen har överträffat mig. Den har dragit ner arbetstiden och resultatet är felritt. Jag har inga känningar i min arm. Jag ser frågande på min plåt. Rytmen från borren skapar en mekanisk takt. Den är så regelbunden att den tas för givet, försvinner. Ett ögonkast räcker för att läsa av plåten. Rörelsen är förlorad.

Jag tänker på smeden som gör hela arbetet för hand. Hon mäter, sågar, filar, glödgar och hamrar. Hon låter kroppen arbeta likt en maskin. Varje moment utförs av den egna kraften. Jag kan inte vara maskinen. Jag bär på informationen men jag kan inte få ut den.

Hålkortet

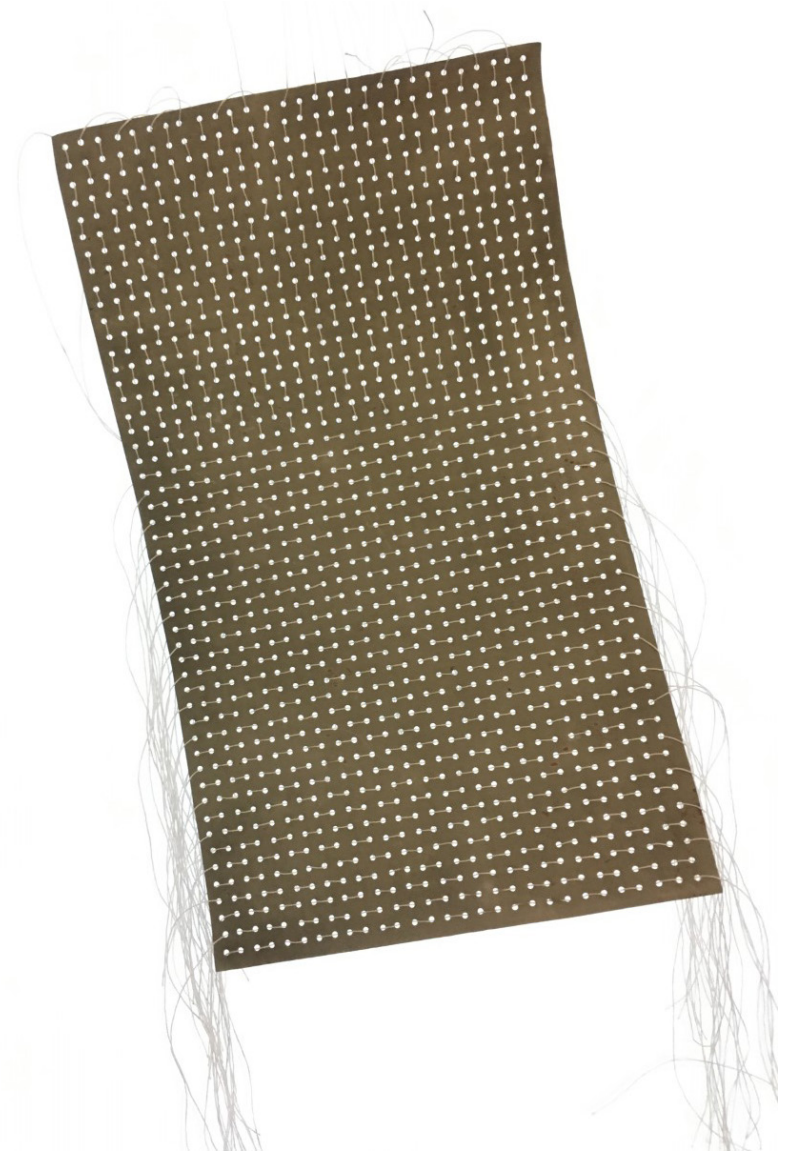
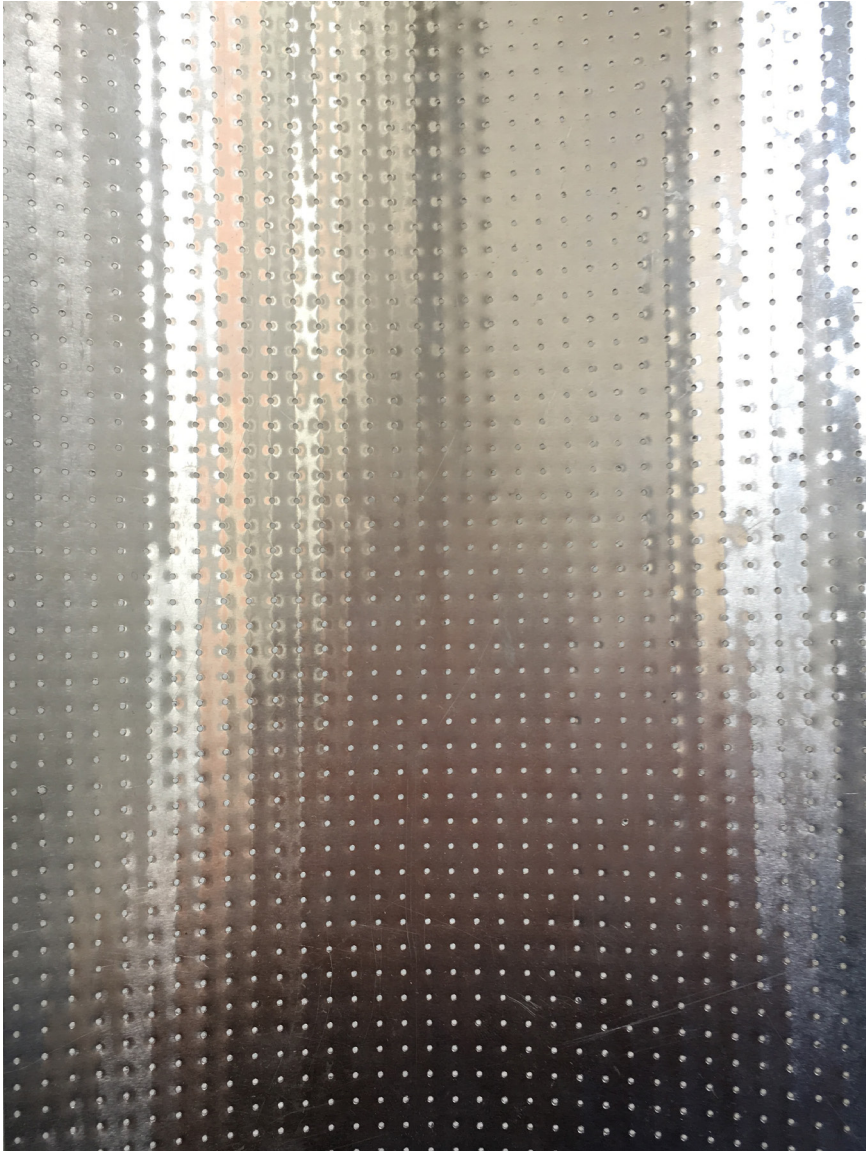
“While modern computers began to take shape in the 1950’s, the roots of computer technology extend back to 1790. That was the year French inventor Joseph-Marie Jacquard came up with an idea that transformed the textile industry. Data in the form of cards with holes punched in them were fed into jacquard’s loom. The cards told the loom what designs to weave.” (Curley, R. 2012, s. xi)

Den industriella revolutionen effektiviserade arbetet och avlastade arbetaren. Kraften kunde utgöras av maskinen istället för kroppen. I min hand har jag symbolen för utveckling. Mina aluminiumplåtar är som hålkort. De är instruktionen, informationen för arbetet. De är läsbara och fysiska. De är koden, minnet, bilden av en repetition. En repetition som blir till med maskinens kraft.

Ett och noll

*För henne är det svart och vitt[...]*Det är allting eller inget
(Bo Kaspers Orkester, Ett & noll, 1996)

Jag har hamrat tills det brister. Det är allting eller inget. Med ett och noll ska jag bygga upp mitt arbete. Borren är min hammare och hålkortet min repetition. I hålkortet kodar jag min information. Med hjälp av upprepningen blir den läsbar.

Du skadade min arm

I takt med att plåten reste sig brast min arm. De repeterade slagen tog ut sin rätt. Mitt arbete handlar om plåten ser jag nu. Det är aluminium som är mitt material. Du skadade min arm. Mina efterforskningar med nål och tråd var bara sidospår. En hållplats på vägen. Jag har funnit en uppdaterad version av mitt arbete, smide 2.0.

Smidet utgår från cirkelns form. Jag ska överföra mitt arbete från cirkel till rektangel. Men jag kan inte låta rytmen gå oavbrutet. Borren fångar inte tiden på samma sätt som hammaren. Då jag smider upplever jag slagen i takt. Då jag är flödet känner jag hammaren som en puls. Precis som musiken dras jag in och fånglas. Det beror på att skiftningarna är där. Slagen varierar i styrka och position trots att de repeteras i timal. Mina hålkort måste spegla flödet. Det är nödvändigt. För att rytmen och känslan i arbetet ska överföras till rummet. Till betraktaren.

Likt musiken träffar örat ska min rytm träffa ögat.

Jag måste hitta min rytm, min variation.

Förlåt mig

Sara-Vide Ericson pratar om att vi fått bättre syn sen vi människor började använda skor. Vi känner inte sankmarken mot fotsulan. Det dröjer mycket längre innan vi upptäcker den förändrade vegetationen. (Ericson, S-V. 2019)

Jag sluter mina ögon och följer min plåt med handen. Jag bär hörselkåpor för att inte påverkas av ljuden runt om. Jag vill lyssna till mig själv och rytmen. Jag för pennan mot plåten och gör en punkt för varje hjärtslag. Om hjärtslagen går fortare är avståndet mellan punkterna kortare. Om hjärtslagen går långsammare är avståndet längre. Det är så jag känner det.

Jag sätter mig vid pelarborren med två olika borrhuvuden. En större och en mindre storlek. Där punkterna är starkare använder jag den större. Där punkterna är svagare använder jag den mindre. Jag lyssnar till rytmen i mitt huvud. Den övergår till ord. Förlåt mig, för varje hål jag borrar. Förlåt mig, för varje hjärtslag i plåten.

Jag avbryter borrhandet och fyller ett helt uppslag med orden. Bokstäverna i min anteckningsbok blir kraftfulla i sin upprepning. De förökar sig över sidan. Går om varandra, går över varandra. Jag känner dem i min kropp. Precis som jag känner varje hål jag borrar.

Plåten bär min puls men det är inte min rytm. Min variation är mer konstant. Den är ihållande och konsekvent. Den är stark och regelbunden. Bunden till reglerna utan att ge vika. Den påminner mer om orden som fyller hela pappret.

“In C”

Kompositionen består av 53 fraser. Musikerna har olika fraser att variera mellan. Det finns en övergripande turordning, ett ramverk att förhålla sig till. Men musikerna är fria att börja sina fraser individuellt. Frasen upprepas många gånger innan den byts ut. Den blandas med de andra fraserna och skapar en samklang.

Loopen

Jag spelar in ljudet av mitt arbete. Körnaren mot plåten. Det brusande ljudet av etsbadet. Sekundvisaren som tickar frekvent. Borren mot min plåt.

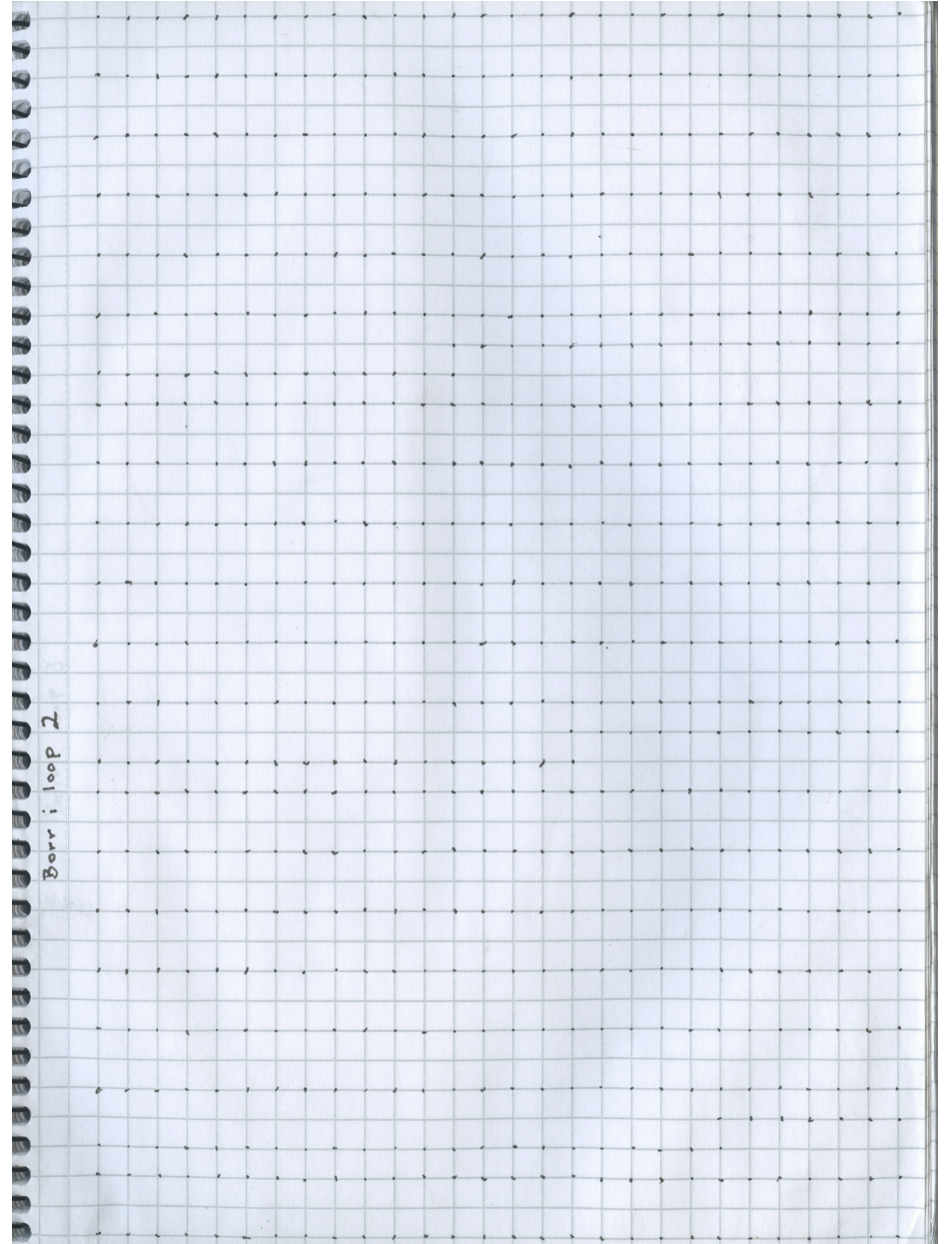
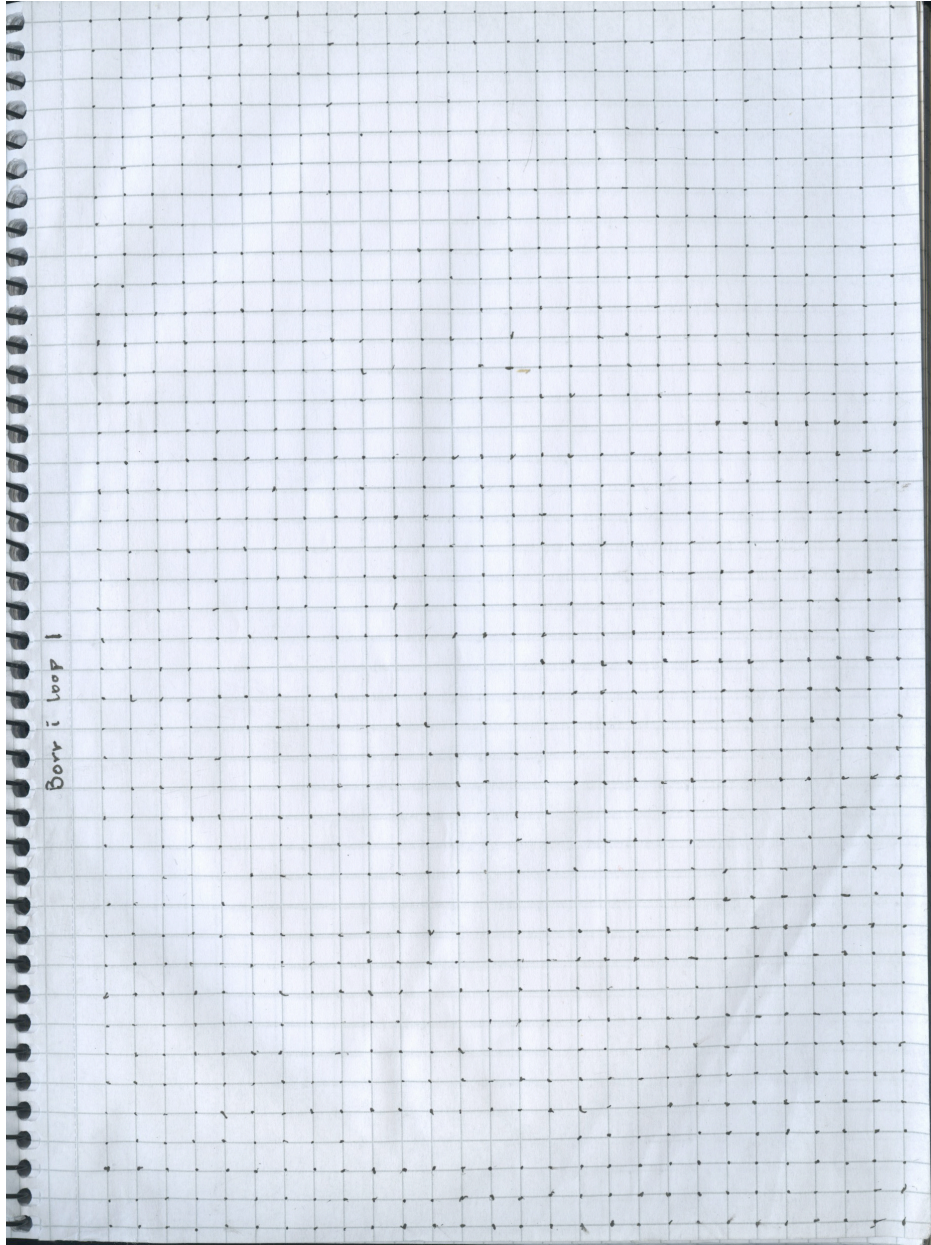
När jag spelar in ljudet av borren går den av. Den bryts efter tre rader. Istället för att klippa i ljudfilen lyssnar jag på sekvensen. Det hörs knappt när borren bryts. Frasen är 2:51 minuter lång.

Jag köper ett rutblock i A5 och loopar ljudfilen i mina hörlurar. Med penna ritas jag punkter i så högt tempo jag klarar. Jag försöker att träffa varje kryss på pappret. När loopen är slut lyfter jag på pennan och sträcker mig efter playknappen. Det blir ett avbrott på några sekunder där jag får andas. En paus i punkterna.

När ljudfilen går på igen fortsätter jag med prickarna där jag uppskattar att jag hade befunnit mig om ljudet varit konstant. Om borren inte gått av. När pappret är ifyllt är jag inne på den sjätte loopen. Jag släpper pennan. Det är 1:16 minuter kvar innan borren bryts igen, innan nästa paus.

Jag fyller ytterligare tre sidor i mitt rutblock. Jag skapar nya mönster för varje blad. Alla är baserade på borrens loop, men med olika regler. Frasen på 2:51 bygger upp en variation. Rytmen på pappret följer ett system. Den kan förklaras och härledas. Informationen jag fått ner påminner om hålkort. Men det är inte min rytm, inte min variation.

AFFETTO

Känsla

Mitt arbete handlar om känslor. Inte om personliga känslor utan om abstrakta känslor. Det handlar om de odefinierbara och sublima ögonblick av glädje som vi alla kan erfara.
(Martin, A. 1994, Magasin III)

1.44:18.22

Jag vill borra mitt hålkort utan avbrott. Det är viktigt för mig. Jag vill in i rytmen, i mitt material. Jag behöver koncentrationen och uthålligheten. Jag behöver känna mitt arbete med flera sinnen.

Jag ställer klockan och börjar borra rad efter rad. Min plåt är 20 x 15 cm. En storlek jag klarar av att borra utan paus. Borren är 1.5 mm i diameter. Plåten är tunn från etsbadet. Den darrar och flyttar sig när spetsen nud-dar ytan. Jag siktar mot kryssen, punkterna där linjerna korsar varandra. Förflyttar plåten 5 mm efter varje hål. Ljudet är stillsamt av borrens låga varvtal. Efter fem rader ser jag en lätt böj. Mitt arbete börjar synas. Håret kittlar mig i nacken men jag måste göra klart. Har hittat rytmen. På en förflyttning träffar jag nästa punkt. Min vänsterhand har lärt sig att skjuta plåten tillräckligt långt. Att stirra på den roterande borren gör mig yr. Försöker att inte se rakt in i den. Baksidan av plåten blir sträv av alla hål. Det frasar mot fingrarna. När halva plåten är genomborrad går jag ner till vänstra hörnet och arbetar mig diagonalt uppåt. Nu reser sig hörnet efter min borrh. Punkt efter punkt perforerar jag. Jag tänker inte på hur långt det är kvar. Jag siktar och för ner. 1131 hål. 10.9 hål per minut.

“In C”

Jag lyssnar på kompositionen. Den fyller upp hela rummet. Ljuden bildar ett centrum som sprider sig till min kropp. Jag har svårt att motstå tonerna. Klangerna har en växelverkan som tar mig inåt. Fraserna byter av varandra och skapar en stark närvaro.

Mina plåtar verkar på samma sätt. Varje hålkort fyller en rytm, i förlängningen bildar de fler rytmer. De övergår i varandra och skiftar. Med upprepningen blir de starkare. Deras mening blir märkbar med tiden. Med repetitionens hjälp förökar sig plåtarna och fyller rummet.

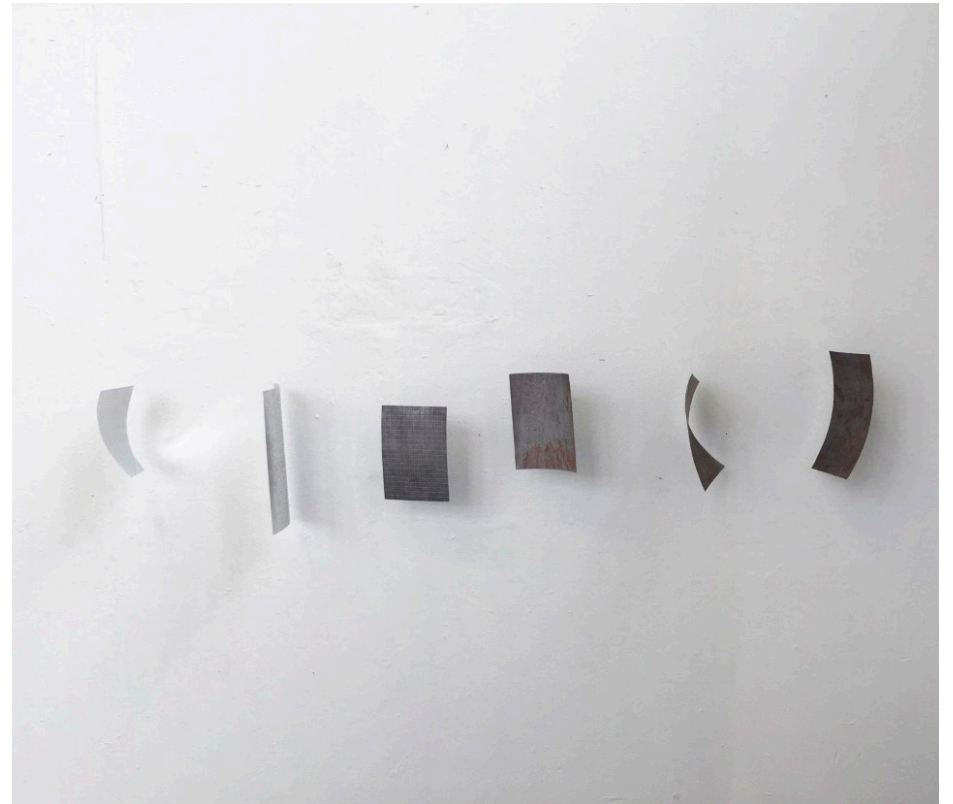
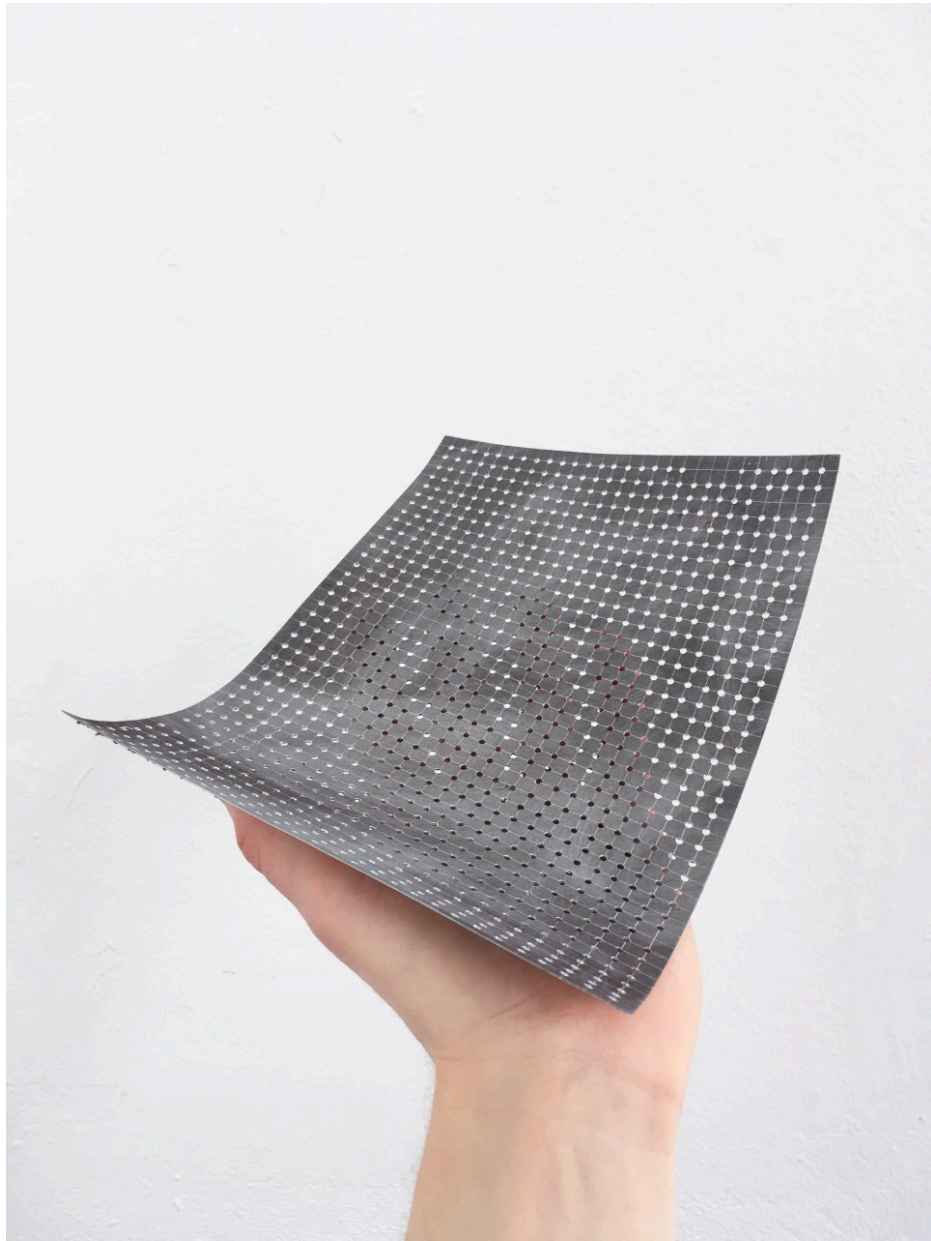
Tystnad

Pauserna behövs för att skapa musik. Det är tystnaden som urskiljer tonerna. Utan mellanrummet framträder inga former.

I John Cage's verk 4'33'' (Cage, J. 1952) är tystnaden musiken. Hela stycket utförs utan att en ton spelas. Det bildas en spänning som förflyttar sig till rummet. Tystnadens makt är stor.

Inom religion kan tystnaden användas för att nå en övre dimension. En djupare existentiell nivå. Det kan vara ett medel att få kontakt med något större än en själv. Tystnaden skapar en autenticitet. Det finns inget som stör det egna tillståndet. Upplevelsen av tystnaden kan vara kraftfull. Den kräver tid.

Mitt arbete består av ett och noll. Hålen jag borrar träder i kraft med tystnaden.

INTERVALL

Ögon känsliga för stjärnor

Lite då och då får jag höra tankar om vilket redskap som har varit mest betydelsefullt i denna utforskning av världen. Somliga hävdar att det var flintastenen, andra elden, medan vissa gör gällande att brännandet av leran till tegel var en av de viktigaste faktorerna som ledde fram till den moderna människan.

*Själv sätter jag en peng på ett helt annat redskap.
Ögat. (Rådbo, M. 2008, s. 10)*

Mina ögon är ansträngda. De bländas av det skarpa ljuset. Jag har stirrat in i plåten för länge. För nära.

Blickar vi ut mot havet kan vi se några kilometer. Där möts vi av horisonten. Men blickar vi upp mot himlen kan vi se andromedagalaxen. Den lilla ljuspricken är synlig varje höst. I nästan tre miljoner år har ljuset färdats. (Rådbo, M. 2004, SR)

Den oetsade plåten reflekterar ljuset. Jag etsar först och borrar sen. Låter det blanka träda fram i hålrummen. På avstånd kan jag läsa tiden med ögat. Mina hål som stjärnor.

“In C”

Jag lyssnar på låten. Det finns en genomgående puls. En takt som är regelbunden genom hela stycket. En puls som talar om för de andra hur tempot går. Det är en hållpunkt, en riktlinje genom hela stycket. Det är tonen c som spelas i åttondelstakt.

Rutnät

JS *And what would you say now, if you had to describe why you picked the grid?*

AM *Why I picked the grid? I didn't pick it; it came to me as an inspiration. I was thinking about innocence, and then I saw it in my mind--that grid. And so I thought, well, I'm supposed to paint what I see in my mind. So I painted it, and sure enough, it was innocent.*

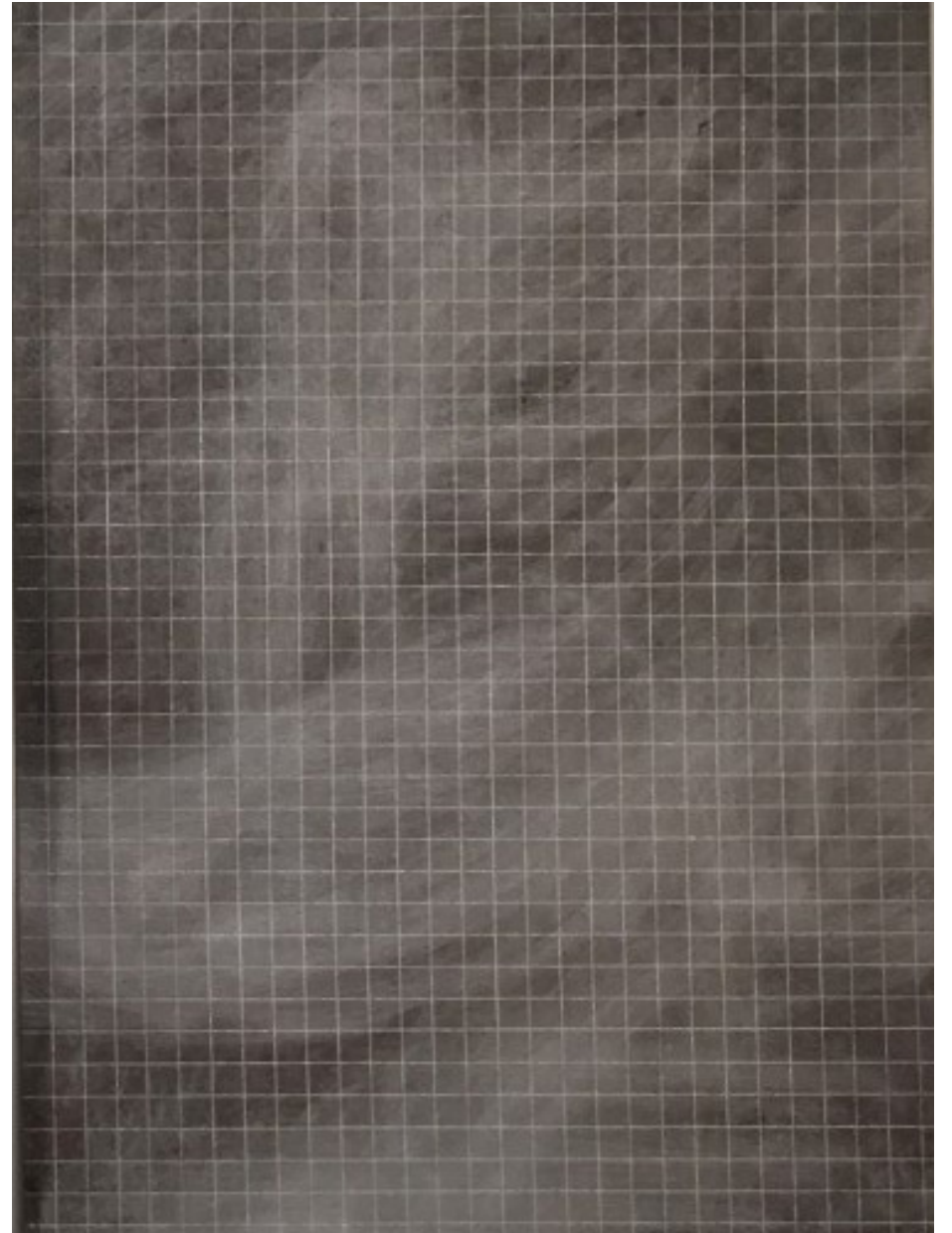
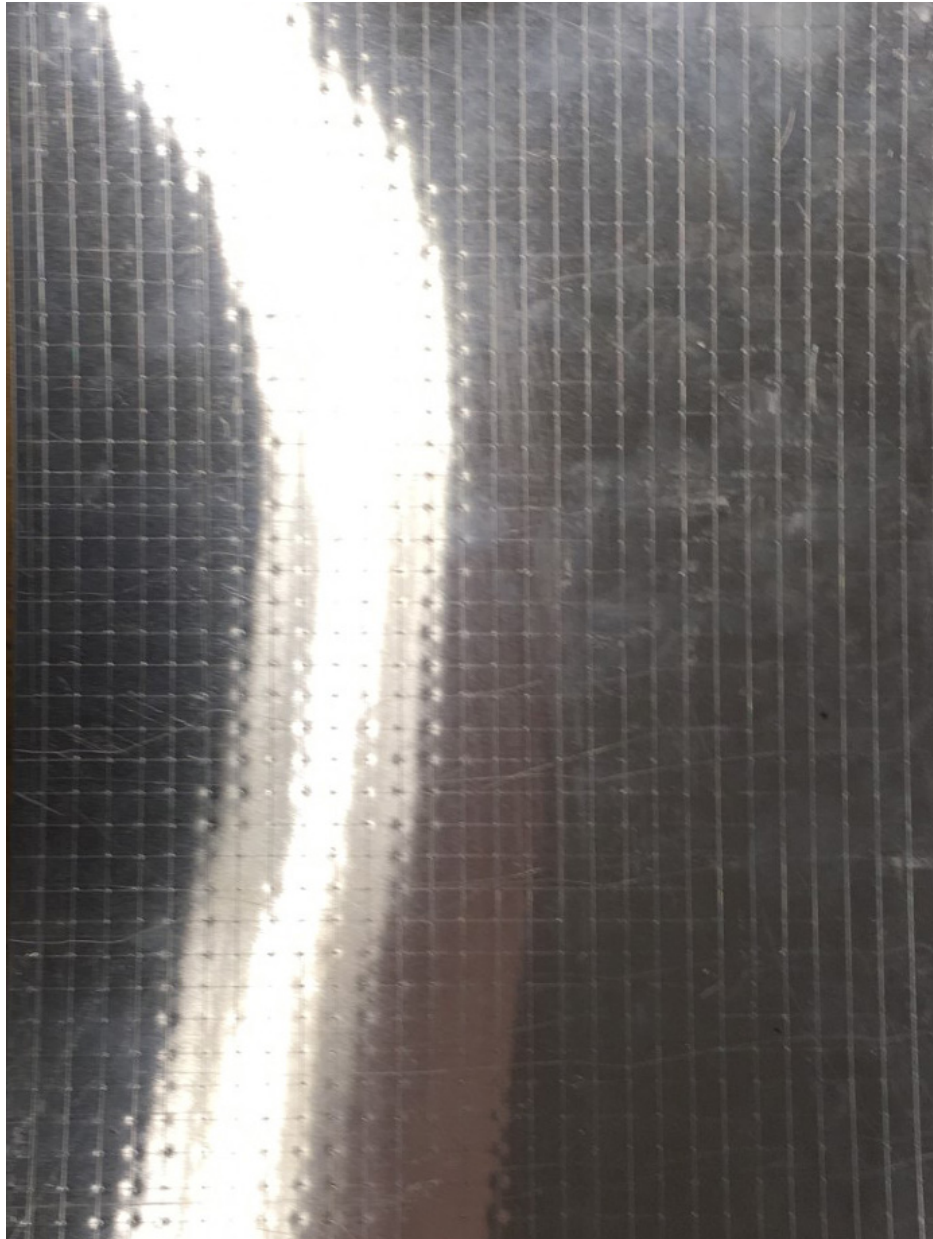
JS *Innocent?*

AM *The grid expresses innocence.*

JS *How? Is it the way you put the line down? What is it that makes you use the word innocence?*

AM *Well, it just looks like innocence.*
(Cooke, I., Kelly, K., Schröder, B. 2011, s. 75)

Agnes Martin valde inte sitt rutnät. Jag har inte valt mitt. Linjerna var en del i upprepningen. De var stömlinjer för att lyckas borra mina repetitioner så som de uppträdde till en början. Linjerna gick över varandra och bildade ett rutnät. Nu förstår jag vad de betyder. De är mitt c. Den jämna rytmen. Med rutnätet som konstant blir mina små skiftningar synliga. Det är takten jag förhåller mig till. Min rytm är hålen. Med linjens hjälp blir variationerna visuella. De går att läsa med ögat.

IMPROVISATION

Fågeln i mig flyger vart den vill

Jag smiter bort till stordiket igen.

Blåleran skimrar på botten. Jag gräver.

Leran formas utan att jag bestämmer nåt.

Det bara blir.

Och plötsligt; En rörelse mot min handflata.

Ett litet fågelhjärta som börjar picka.

Vingar som försöker komma loss.

Och jag blir rädd att jag håller för hårt,

så jag öppnar händerna...

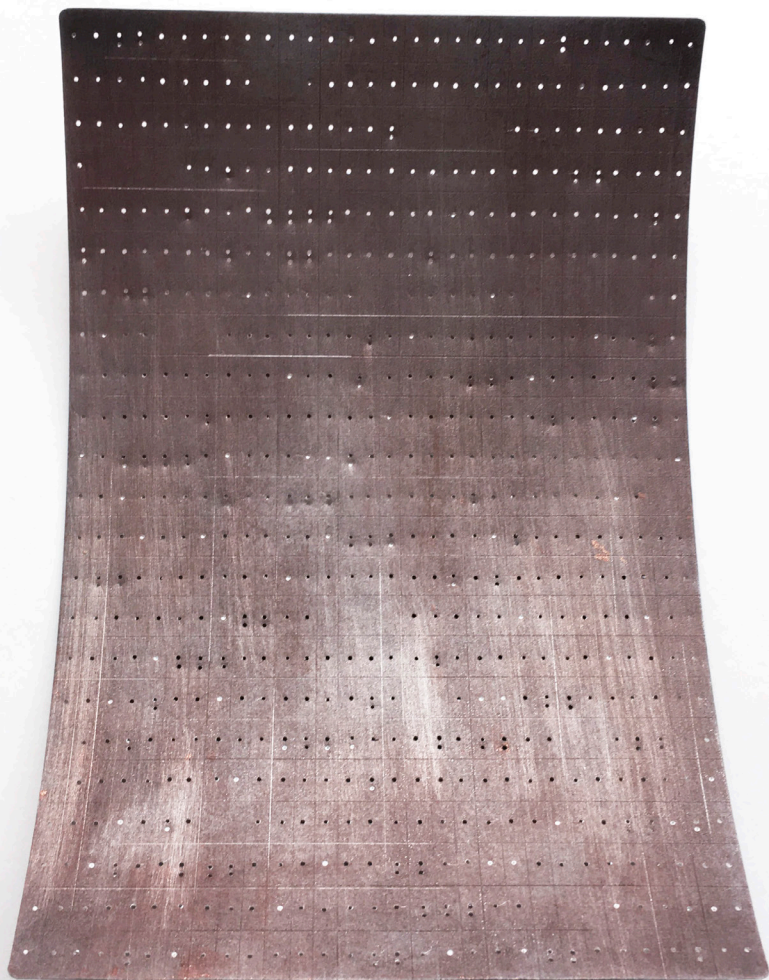
Då tar den sats och flyger!

(Lundberg, S. 2017)

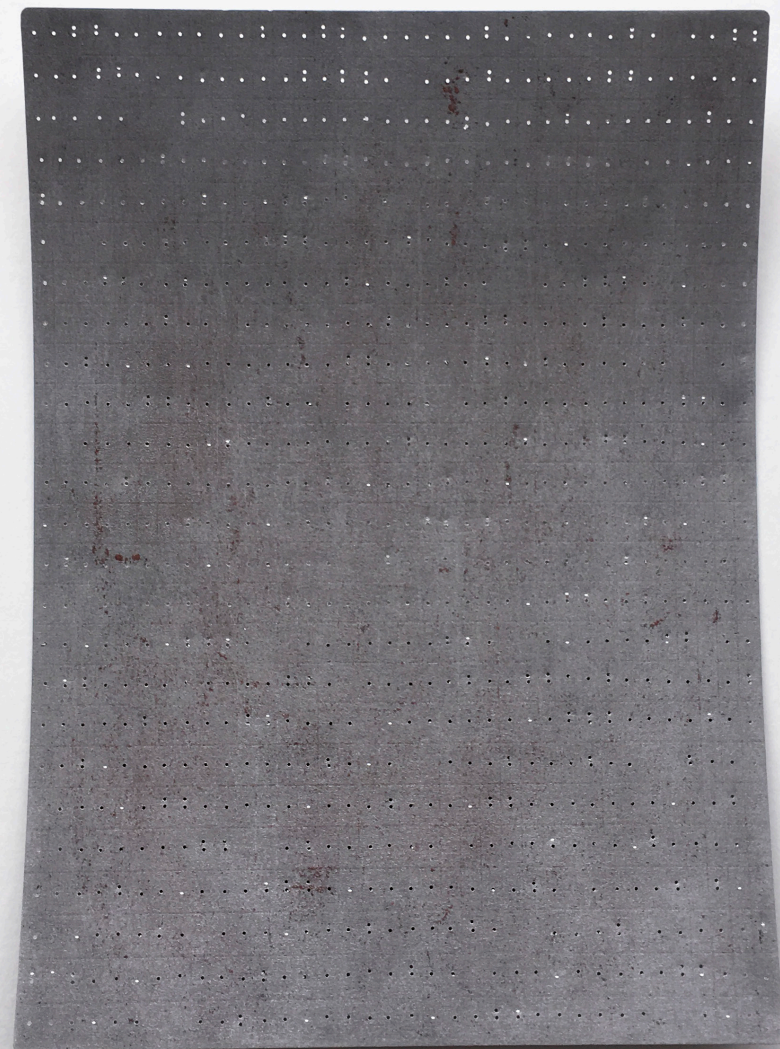
Jag sätter mig vid borren igen. Jag har tiotusentals hål bakom mig. Min plåt är något smalare än A5. Den passar min hand. Jag har rundat hörnen för att inte skära mig. Jag borrar utan att bestämma något. Försöker att träffa rutornas mitt utan att det går för långsamt. Utan att bli rädd för att missa. Borren går lätt genom plåten. Ett litet klickljud hörs för varje gång. Plötsligt glimmar det till. Det bildas en liten grop istället för hål. Det bara händer. Min hand har kommit åt reglaget. Jag låter plåten få fler gropar. Jag placerar dem där det känns. Min rörelse bara går.

När plåten är genomförd byter jag till större borr. Jag går över ytan en gång till. Gör gropar och hål på nya ställen. Några rutor lämnar jag orörda. Jag tänker att de är som andetaget när man simmar under ytan. Jag följer plåten ut till kanten.

Jag gör fler.

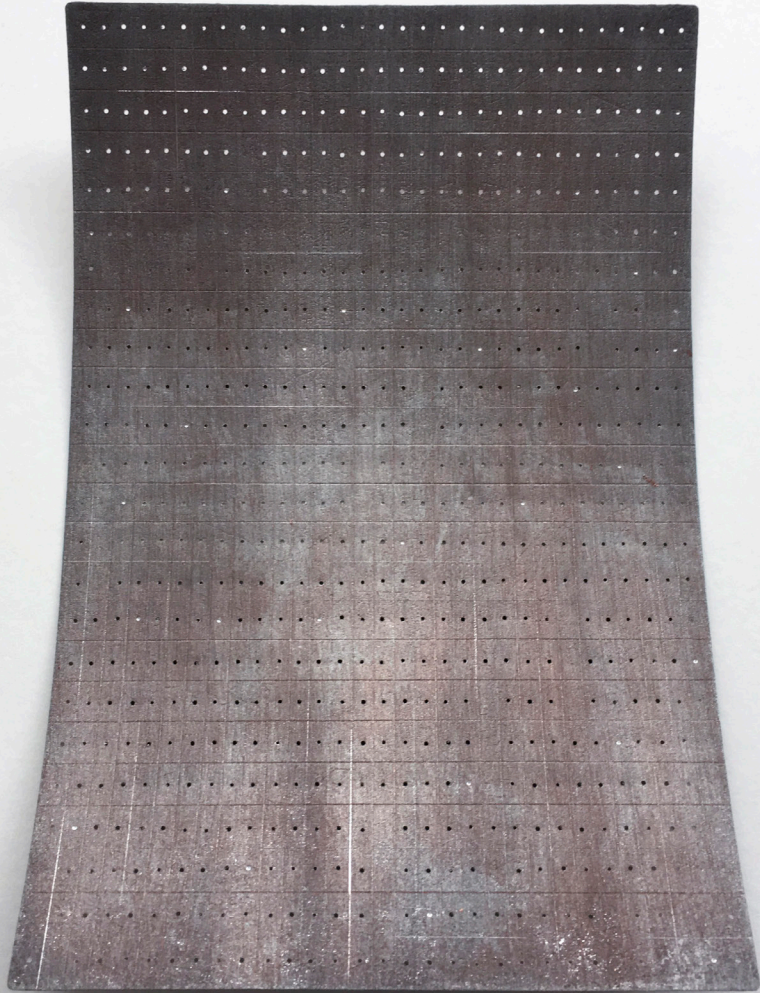

Gropar och stjärnor

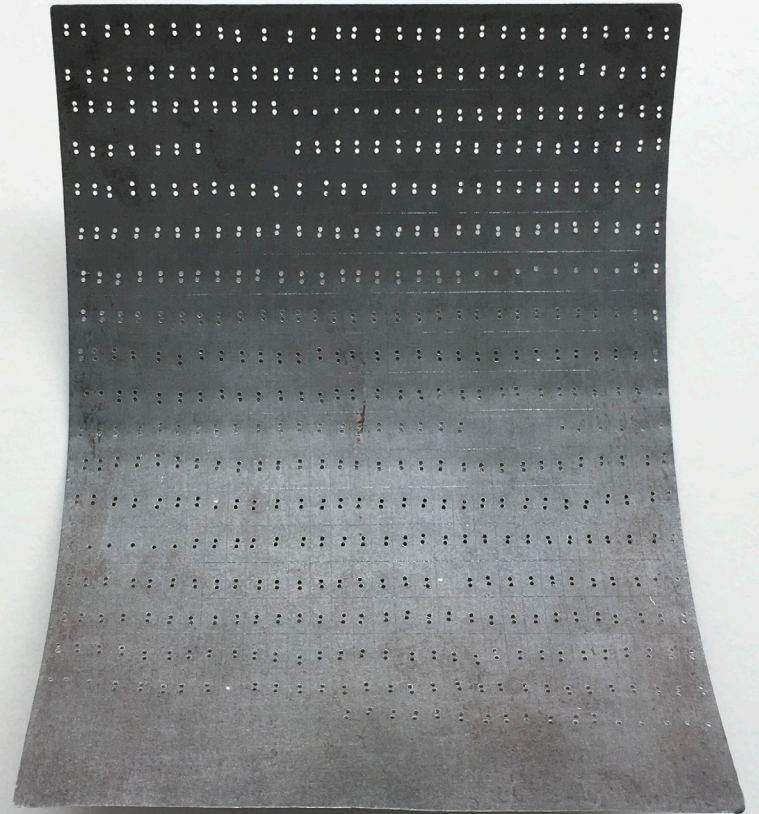

Bakom mig finns tiotusen hål

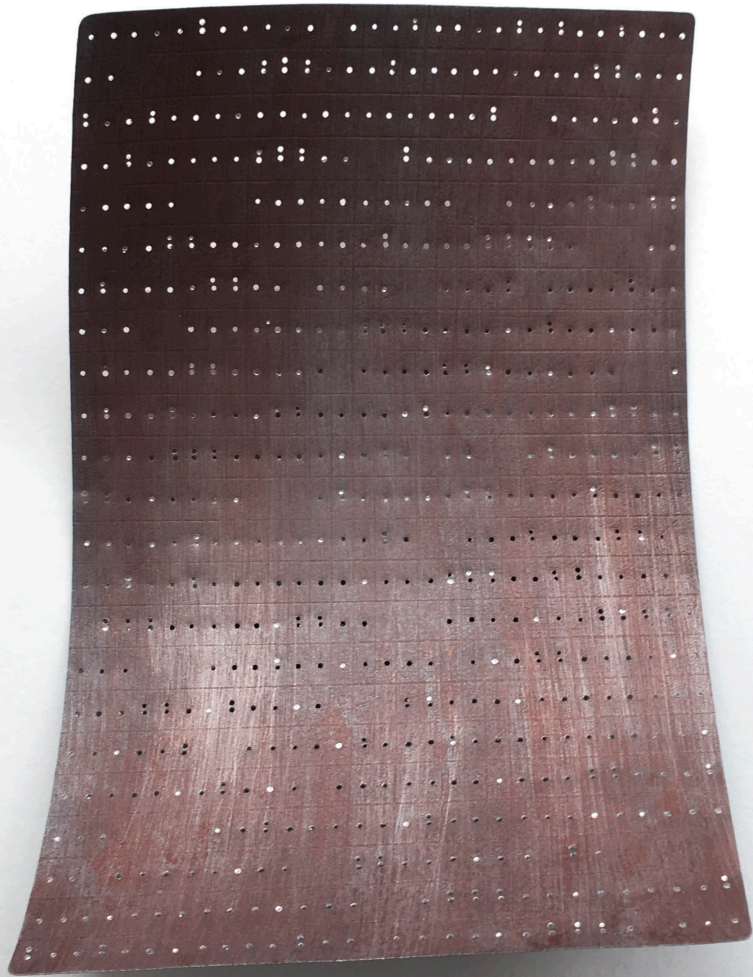

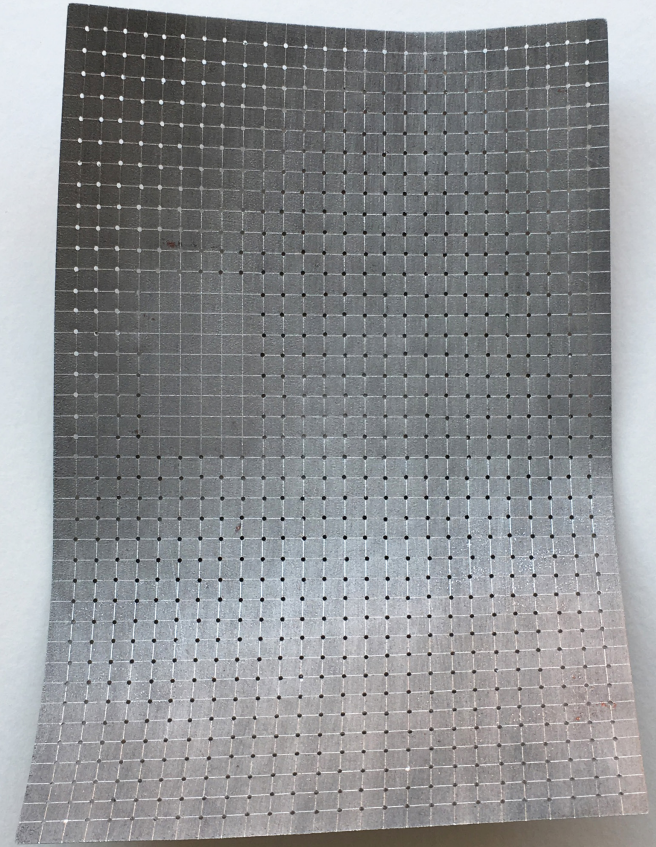
Blyerts

Fri hand

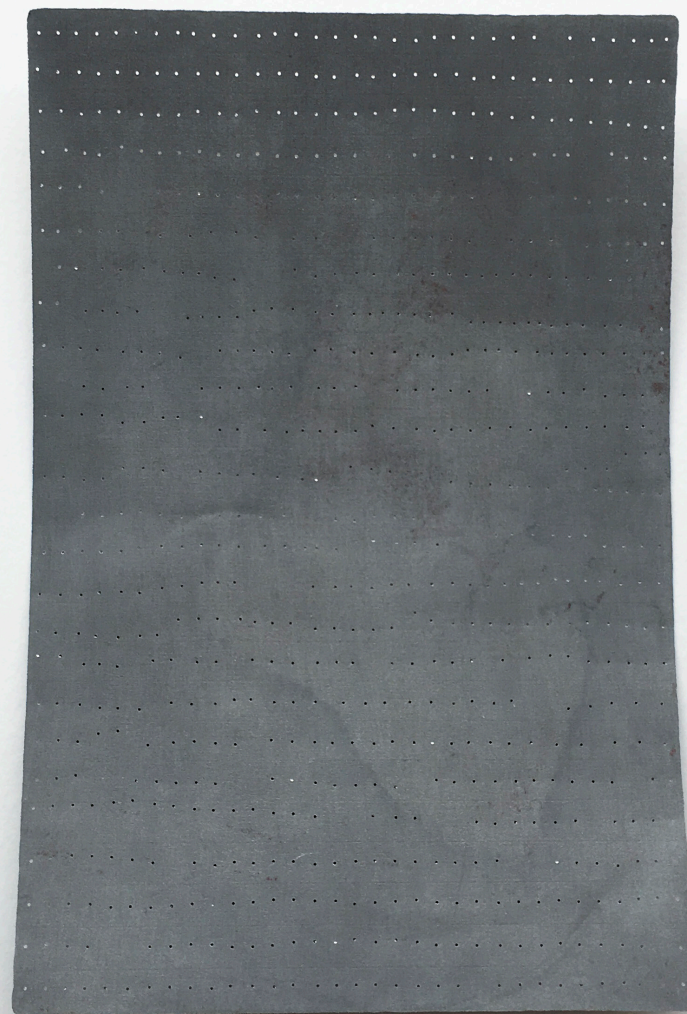
Frasering

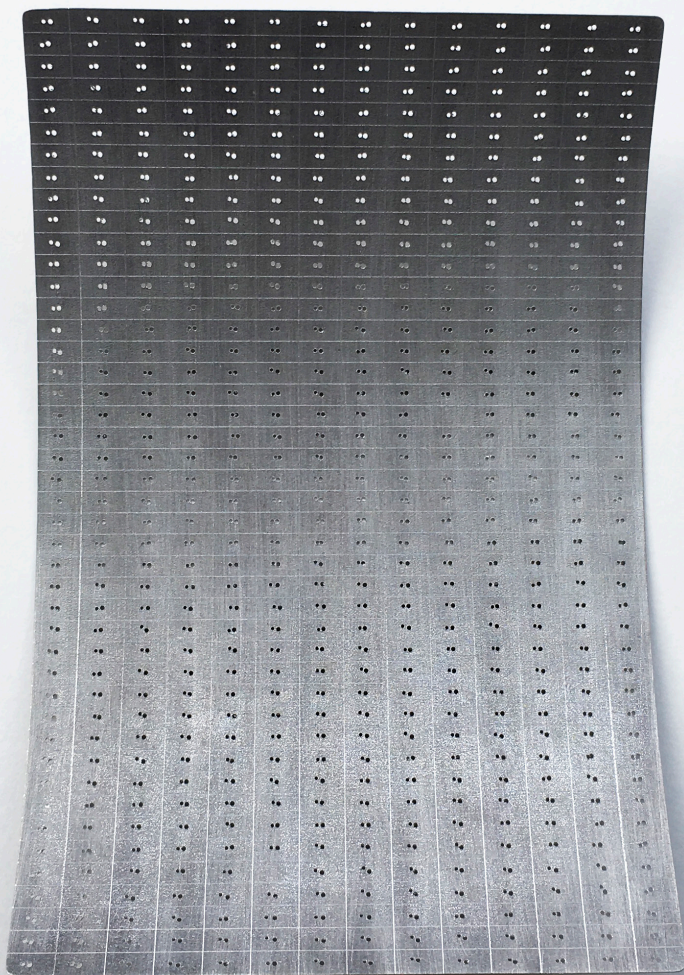
Ett och noll

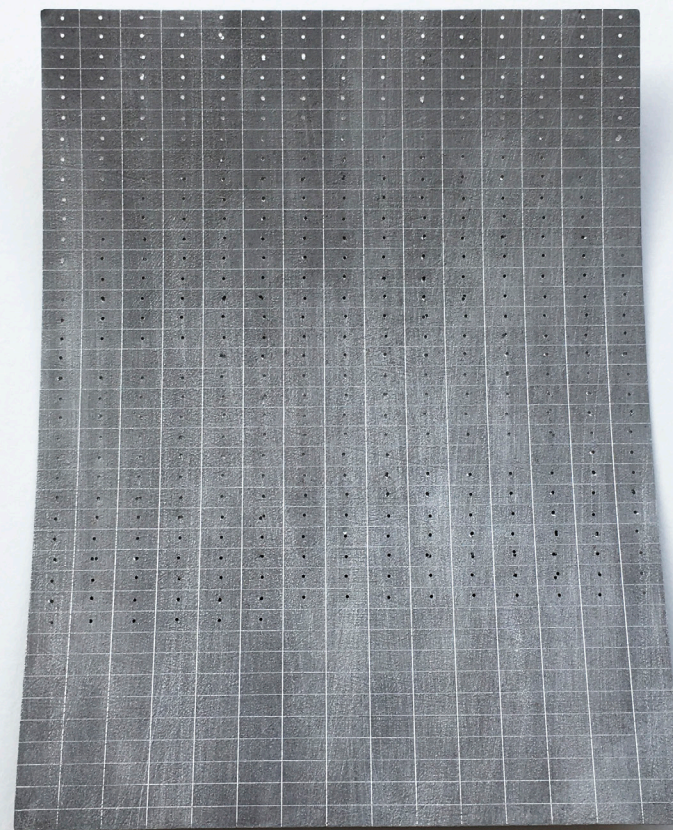
Andromeda

Improvisation

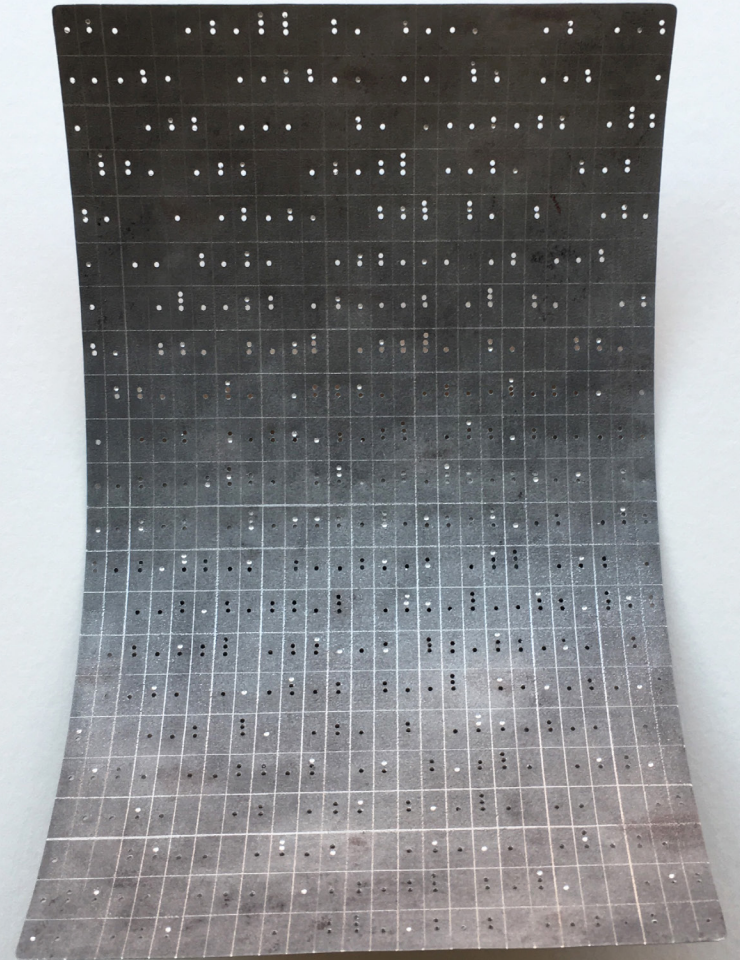
Överträffad

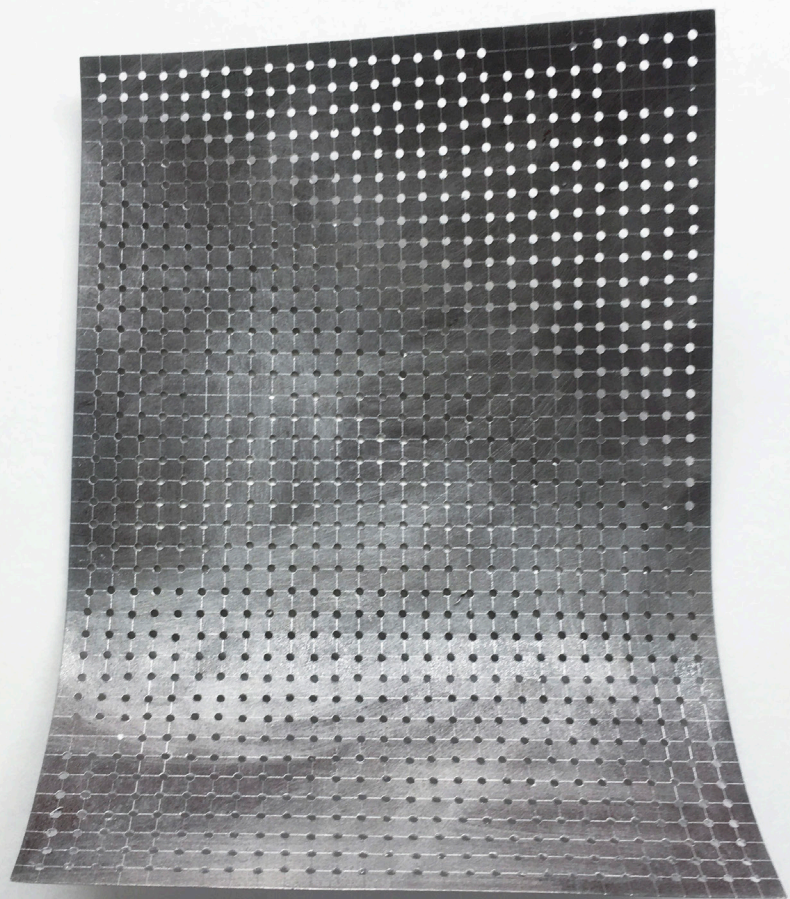
Repris till bristningsgränsen

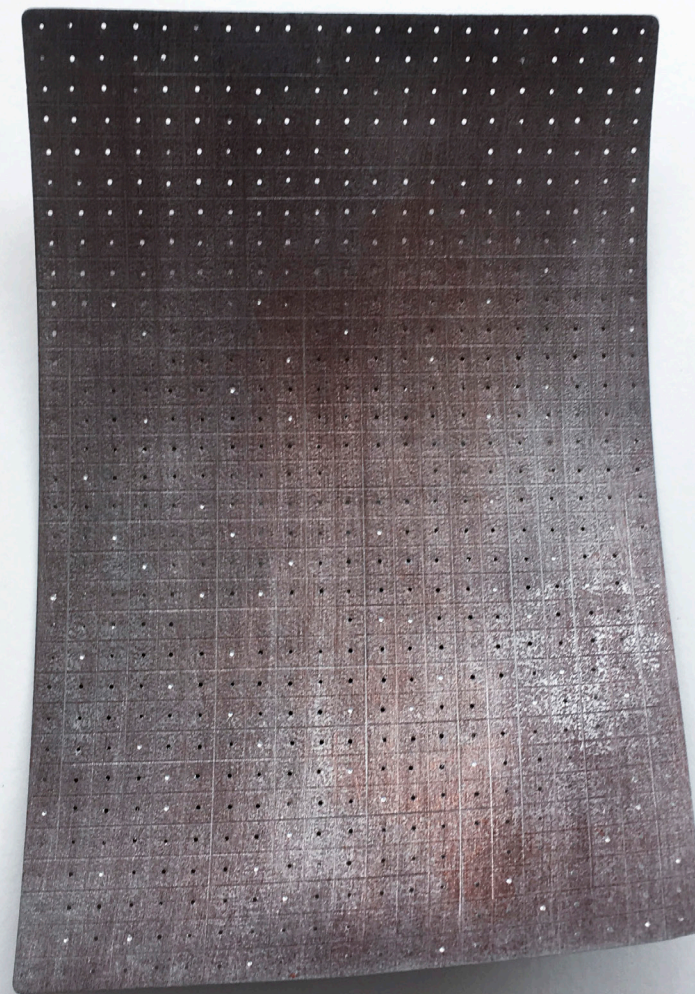
Tystnad

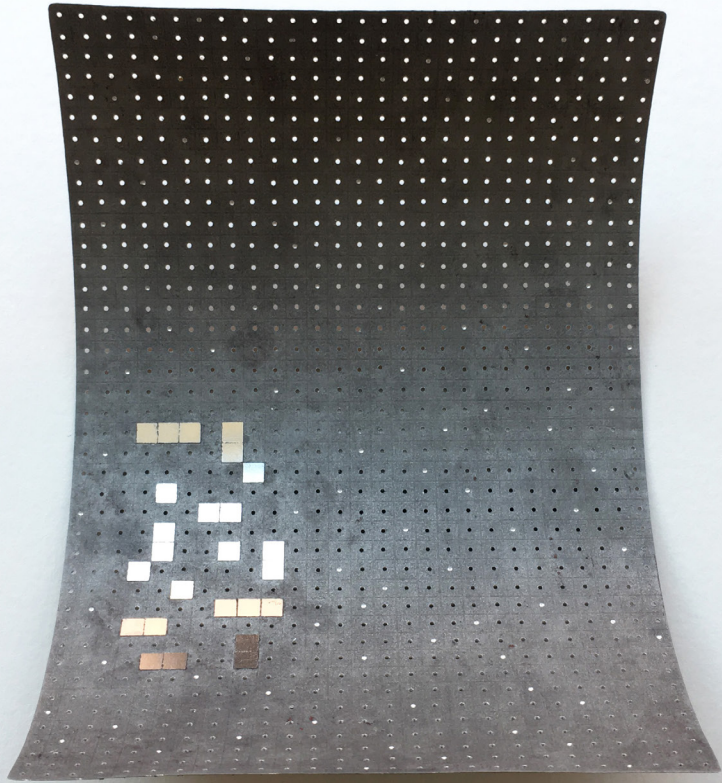
Kallsup

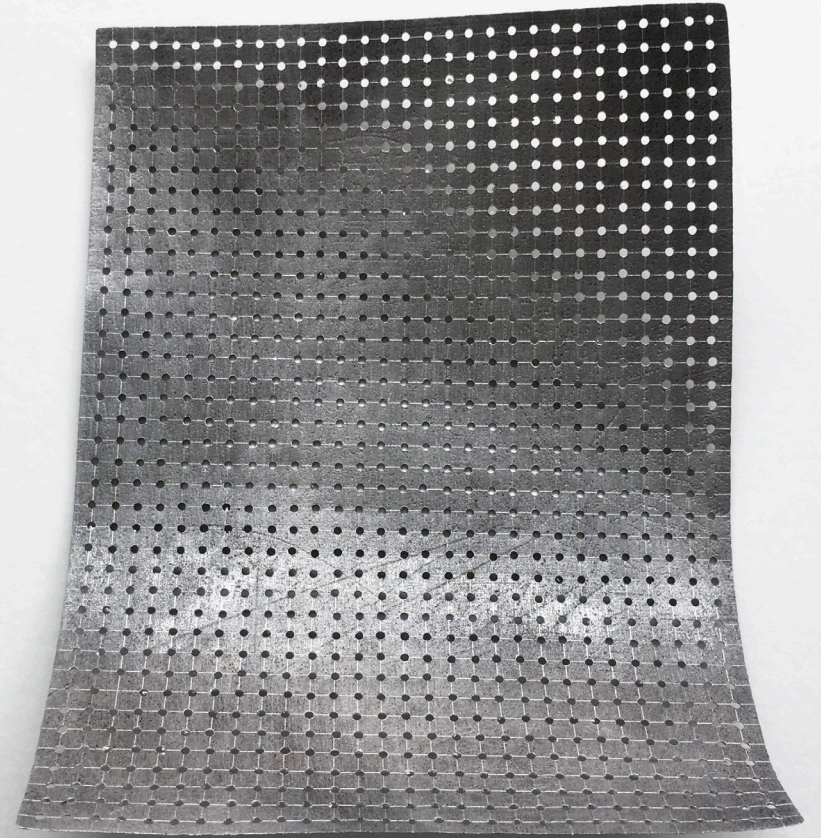
Det kliar i nacken

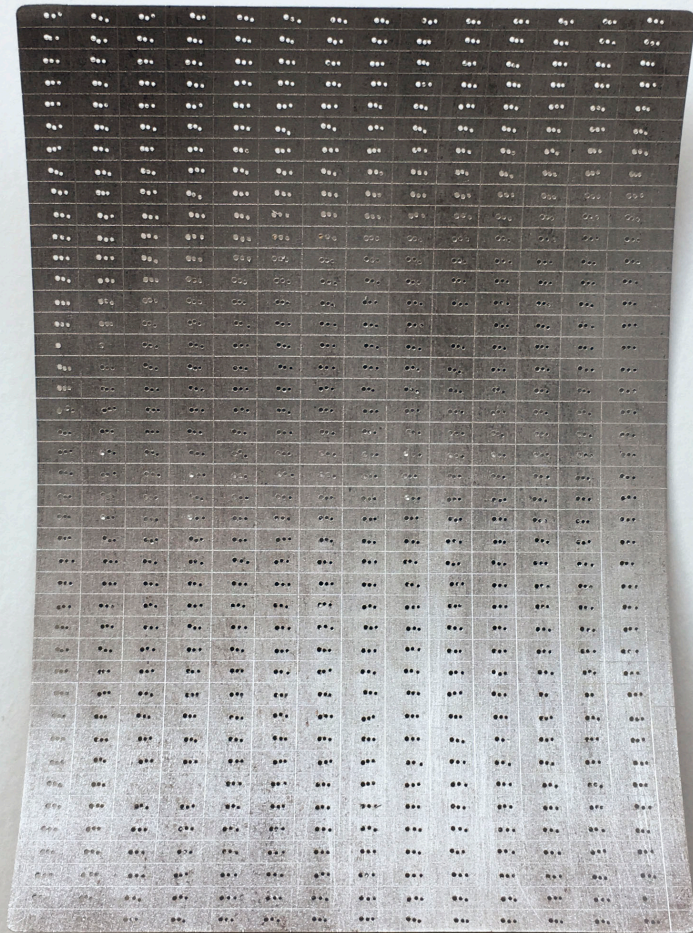
Diva

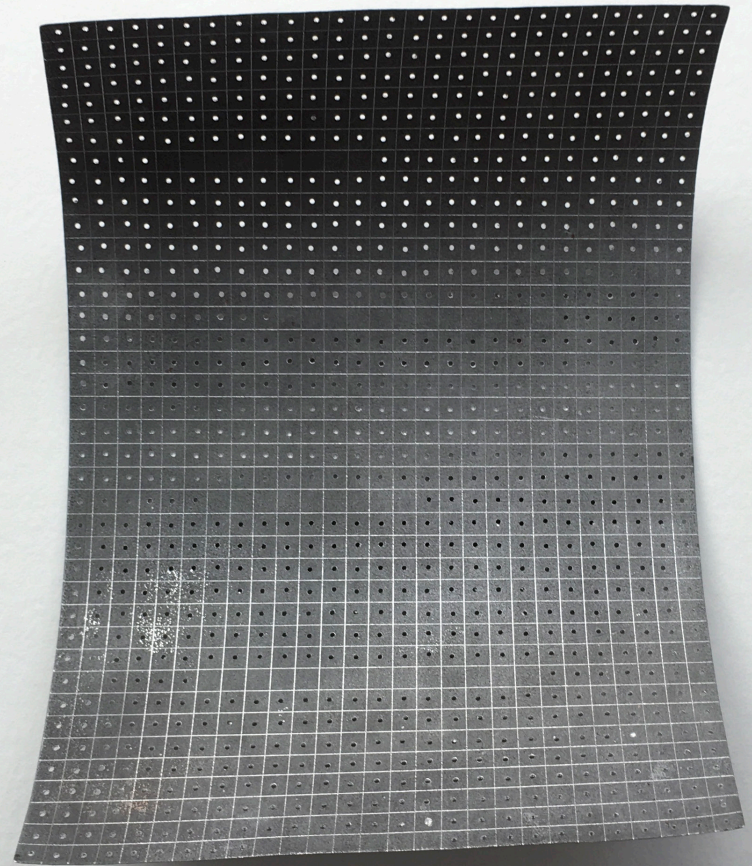
Du bländar mig

10.9 BPM

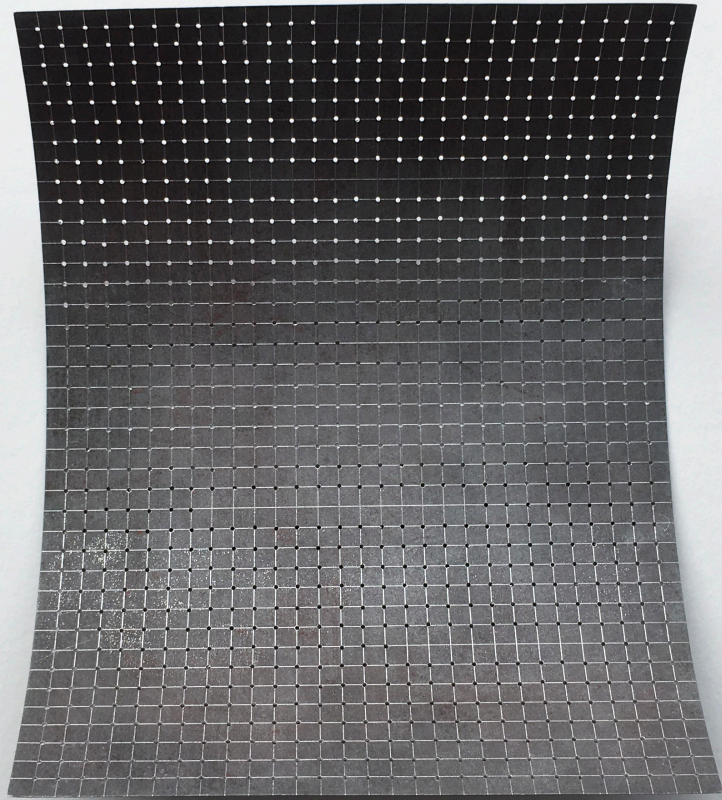

Synkop

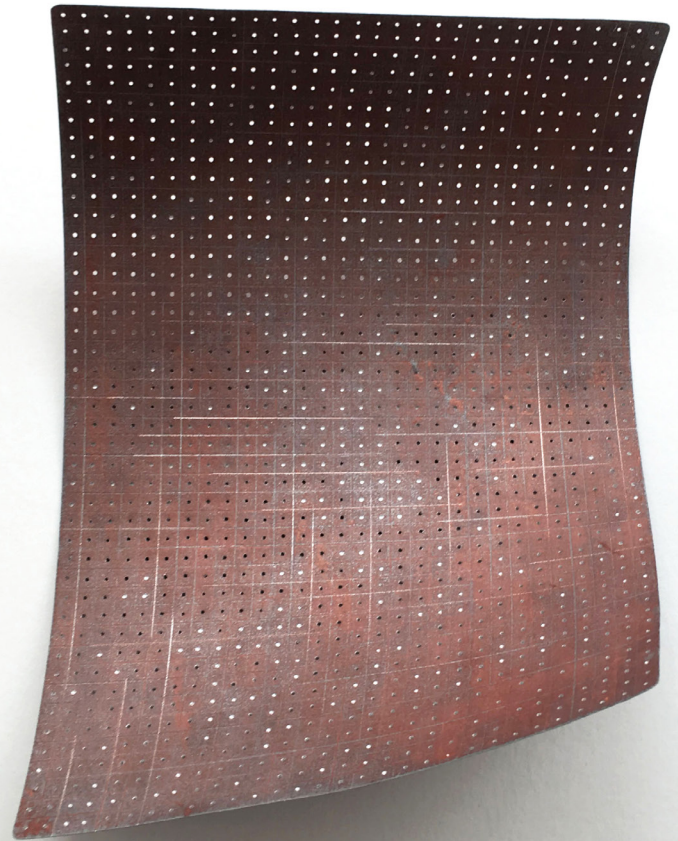

Loop 1

Loop 2

Höstkompass

KÄLLOR

BÖCKER

Cooke, I., Kelly, K., Schröder, B. (2011) *Agnes Martin*. New York, Dia Art Foundation.

von Hagens, G., Whalley, A. (2012) *Body Worlds - The Original Exhibition*. Heidelberg: Verlagsgesellschaft mbH.

Lundberg, S. (2017) *Fågeln i mig flyger vart den vill*. Stockholm, Mirando.

Müller-Westermann, I. (2015) Louise Bourgeois. *I have been to hell and back*. Stockholm: Moderna museet.

Rådbo, M. (2008) *Ögon känsliga för stjärnor. En bok om rymden*. Stockholm, Bonniers.

Tikkanen, M. (1978). *Århundradets kärlekssaga*. Stockholm: Trevi.

MUSIK

Bo Kaspers Orkester, "Ett & noll", 1996.

Cage, John, Kompositör "4'33'", 1952.

Riley, Terry. Kompositör. "In C", 1964.

RADIOPROGRAM

Rådbo, M. Sommar i P1, efter ca 18 min; Sveriges Radio, P1 2005-07-29.

ELEKTRONISK RESURS

Curley, R. (2012) *Architects of the information age*. Chicago : Britannica Educational Publishing.

WEBBSIDOR

Martin, A. Magasin III, utställning 26 maj - 8 september 1994, Curator: David Neuman. <https://www.magasin3.com/utställning/james-turrell-3/> (hämtad 2019-04-12).

Nationalencyklopedin, da capo. <http://www.ne.se.ezproxy.ub.gu.se/uppslagsverk/encyklopedi/lång/da-capo> (hämtad 2019-04-12).

Nationalencyklopedin, elektronegativitet. <http://www.ne.se.ezproxy.ub.gu.se/uppslagsverk/encyklopedi/lång/elektronegativitet> (hämtad 2019-04-12).

Nationalencyklopedin, symbios. <http://www.ne.se.ezproxy.ub.gu.se/uppslagsverk/ordbok/svensk/symbios> (hämtad 2019-04-12).

MUNTliga Källor

Ericson, Sara-Vide - Måla först och fråga sen, Föreläsning på HDK 2019-03-13.

Ruin, Hans, Prof. i filosofi, Samtal om Tid i samband med Oscar Munoz utställning på Hasselblad Center 2019-01-16.

*Då jag ger plåten min tid visar den sig för mig.
Med pendelns rörelse går våra rytmer samman,
utan början eller slut. Vi talar utan ord,
med upprepningens styrka.*

OUTRO

Smide i översättning

En bearbetning av aluminium likväl av kroppens bräcklighet. En utforskning av material kommen ur begränsningen orsakad av samma material. En omväg för att återfå rytmen, känslan och flödet som handens kraft kan frambringa.

Omtagning i samma stund en utveckling. Repetitionens betydelse finns överförd till plåten.

Cirkel mot rektangel. Hammaren mot borren. Maskinens kraft i brist på armens.